

изисква отъ нѣкой монахъ да служи самъ литургіѣ. Нека единъ, двама, или трима служатъ, и всички-тѣ други да приѣматъ св. причастіе подъ два-та вида.”

Такова промѣненіе е искалъ монахъ Гавріилъ; и смѣлы-тѣ му думы ся посрѣщали одобрително отъ събратія-та му, а особено отъ онѣзи които были дошли отъ Нидерландіѣ. Като ученици на евангеліе-то, защо да не ся съобразяватъ тѣ въ всичко съ него? Самъ Лутеръ, като писвалъ на Меланктона прѣзъ мѣсець Августъ, не забѣлѣжилъ ли — “Отъ сега нататкъ нѣма да си служжъ частно литургіѣ”? Така монаси-тѣ, истинни-тѣ ратници въ церковнж-тж іерархіѣ, като были освобождени чрѣзъ слово-то Божіе, смѣло ся обявили противъ Римъ.

Въ Виттембергъ тѣ посрѣщали твърдо съпротивленіе отъ странж на игумень-тѣ на мѣнастырь-тѣ, и ся вдали; но въ сжщо-то врѣме тѣ заявили въ всеуслышаніе, че да ся поддържа литургія-та на Римскж-тж церквж е да ся противостои на Божіе-то евангеліе.

Игумень-тѣ надвилъ. Нѣкой бы си помислилъ че Августинскы-тѣ монаси въ Виттембергъ ся възбунтували отъ желаніе да не ся покоряватъ на редъ-тѣ, както това често ся е случвало въ мѣнастыри; но въ дѣй-